

என்தம்பி மாத்தியு

மேரி-தாம்ப்ஸன், தமிழில்- சபேசன்

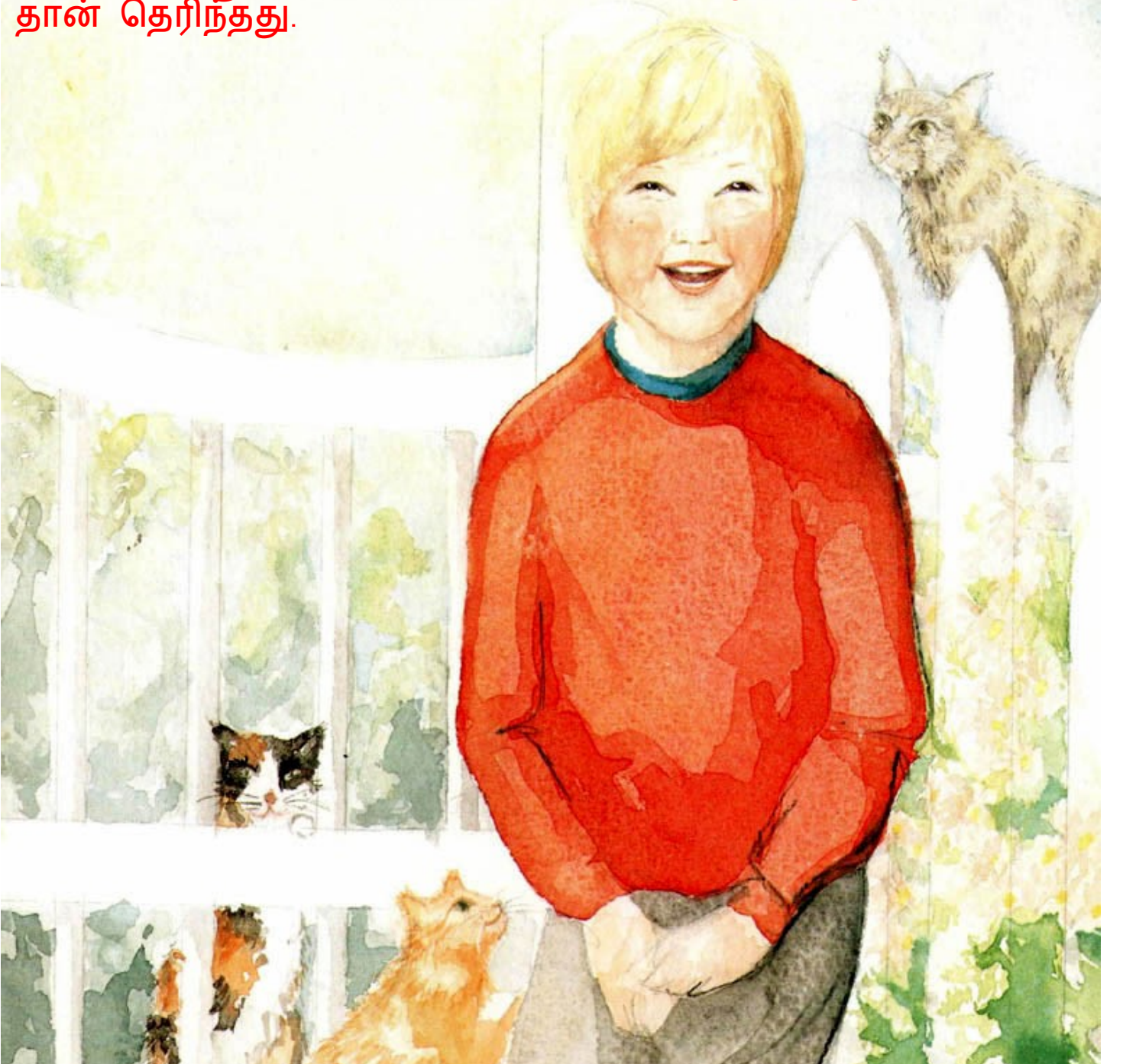
என்தம்பி மாத்தியு

மேரி-தாம்ப்ஸன், தமிழில்- சபேசன்

என் தம்பி மாத்தியூவிற்கு பூனை என்றால் மிகவும்
பிடிக்கும். சில சனிக்கிழமைகளில் பூனையை
தேடிக்கொண்டு எங்கள் வீட்டிற்கு அருகில் உள்ள
இடங்களுக்கு எல்லாம் செல்வோம் . அவை மிக
மெதுவான பயணமாகத்தான் இருக்கும் . எங்கள் கண்ணில்
படுகின்ற எல்லா பூனையோடும் மாத்தியூ அதிகநேரம்
செலவிட விரும்புவான் . மாத்தியூ எல்லா பூனைகளையும்
ஒரே மாதிரி விரும்புகிறான் என்று முதலில் நாங்கள்
நினைத்தோம். ஆனால் அவனுக்கு தெருவில் திரியும்
கேலிகோ பூனைதான் மிகவும் பிடிக்கிறது என்று பிறகு
தான் தெரிந்தது.

அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த பூனை கேலிகோ
என்பதே எங்களால் சிறிது காலம்
கழித்துதான் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது .
ஏனென்றால் மாத்தியு மற்ற குழந்தைகள் போல்
பேசமாட்டான். ஆனால் அவன் பேசுவதை என்னால்
புரிந்துகொள்ள முடியும். எப்போதும் கேலிகோ
பூனையை பார்த்த உடனேயே “அதோ என் பூனை
என்பான் அந்த கேலிகோ பூனை உண்மையில்
அவனுடையது இல்லை. அது எங்கள் பக்கத்து
வீட்டுக்காரருடையது.
ஆனால் அவன் முதன்முறை இந்த பூனை என்
பூனை என்று சொன்னபோது அதுதான் அவனுக்கு
பிடித்த பூனை என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.
வித்தியாசமாக பேசுவது மட்டுமல்லாமல்
அவ்வப்போது அவன் நடத்தையும் மற்ற சிறுவர்கள்
போல் இல்லாமல் சற்று வித்தியாசமாக தான்
இருக்கும். ஏனெனில் அவன் சில குறைகளோடுதான்
பிறந்திருந்தான்.

அவன் பிறந்தது எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது
அப்போது அப்பா அம்மா இருவரும்
மருத்துவமனையிலேயே எப்போதும் இருந்தார்கள்
ஆனால் நான் மட்டும் வீட்டில் ஜிக்சா புதிர்களை
விளையாடிக்கொண்டு பாட்டியுடன் வீட்டிலேயே
இருக்கவேண்டியிருந்தது என்ன விபரம் என்று யாரும்
எனக்கு கூறியதில்லை .

கடைசியாக மருத்துவமனையின் வராண்டாவில் இருந்த சிறிய ஜன்னல் வழியாகத்தான் என் தம்பியை நான் பார்த்தேன் உள்ளே எனது அம்மா மருத்துவமனையின் பச்சையுடை உடுத்தி இருப்பதை கண்டேன் அவள் நிறைய குழாய்கள், மின்னும் விளக்குகளுடன் எந்திரங்கள் இணைக்கப்பட்ட எதோ ஒன்றை நோக்கி குனிந்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்த எதோ ஒன்றுதான் என் தம்பி, எல்லா குழாய்களோடு இணைக்கப்பட்டு இருந்த அவன் குழந்தை போலவே இல்லை, ஆனால் அவன் மற்ற குழந்தைகள் போன்றே டயபர் அணிந்துகொண்டிருப்பதை கண்டேன் அதற்கு பிறகுதான் அவன் ஒரு தம்பி பாப்பா என்பதையே நம்பினேன்.

அப்பாவிடம் அந்த குழாய்களும் மற்ற சாமான்களும் எதற்காக என்றேன்?, அப்பா , “ அவை உன் தம்பி ,மூச்சு விடவும் ,சாப்பிடவும் ,அவனை சூடாக வைத்திருக்கவும் உதவுகிறது” என்றார் .அவைகளை மற்ற குழந்தைகள் போன்று தானாகவே அவனால் செய்து கொள்ளமுடியாது என்றார்.

ஏன் முடியாது? என்ன நடந்தது? என்று அப்பாவிடம் கேட்டேன். அப்பா “யாருக்கும் உறுதியாக தெரியவில்லை” என்றார். என்னுடைய பிறந்தநாளைக்குக்கூட தம்பி மருத்துவமனையிலேயே இருந்தான் பாட்டி எங்களுக்கு உதவுவதற்காக எங்கள் வீட்டிலேயே இருந்தார்.

வீட்டு நடப்புகள் எல்லாம் சற்று இறுக்கமாகவே இருந்தன. பாட்டி சொன்னால் “ஒவ்வொரு செயலும் ஒரு காரணத்தோடுதான் நடக்கின்றது ஒருசிறப்புக்குழந்தையை கவனிப்பதற்காக நாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறோம் .”

அப்பா “முட்டாள்தனமாக பேசாதீர்கள் இதுபோன்ற விஷயங்கள் அதுவாகவே நடக்கின்றன .” என்றார். ஆனால் யாருக்கும் என் பிறந்தநாள் பற்றிய நினைவில்லை என்பதுமட்டும் எனக்கு புரிந்தது.

பிறகு என் பிறந்தநாளுக்காக பாட்டி மெழுகு வர்த்தி ஏற்ற
முற்பட்டபோது சரியாக தொலைபேசிமணி அடித்தது .
அப்பா “அம்மாதான் பேசுகிறாள், “உனது தம்பிக்கு
உடல்நிலை மேலும் மோசமாகி இருப்பதாக கூறுகிறாள்
என்றார். மருத்துவமனைக்கு அவசரமாக விரைந்தார்.
மிகவும் நேரம்கழித்து மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பிய
அப்பா ,”இப்போதைக்கு தம்பிக்கு ஆபத்து இல்லை “என்றார்.
ஆனால் அதற்குள் எனது பிறந்தநாள் கொண்டாடுவதற்கான
நேரம் கடந்துவிட்டிருந்தது.

. ஒரு இரவு அப்பா கூறினார் “நானும் அம்மாவும் தம்பிக்கு பெயர் முடிவு செய்துவிட்டோம் “மாத்தியு “ . “நல்ல பெயர் “ என்றாள் பாட்டி .அதன் அர்த்தம் “ஒரு சிறப்பு பரிசு”என்று பொருள் .அப்பா ஒருபெருமூச்சு விட்டவாறே , சிறப்புப்பரிசோ என்னவோ மாத்தியு இன்னும் மருத்துவமனையில் இருக்க வேண்டி உள்ளது “ என்றார். நான் “ஏன் அவன் குணமடைந்து வருகிறான் அல்லவா ?”என்றேன். அப்பா “நாங்கள் அப்படித்தான் நம்புகிறோம் .” என்றார்.

நான் “அவன் எப்போது வீட்டிற்கு வருவான் ?” என்று கேட்டேன் . அப்பா “எங்களுக்கு தெரியவில்லை” என்றார் . நான் காத்திருந்து சோர்ந்துவிட்டேன் .கவலையாகவும் இருந்தது. எனது தம்பிக்கு என்ன ஆகும் என்று எனக்கு தெரியவில்லை . என்னுடைய பல கேள்விகளுக்கு பதில் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த பதில்களும் அதிக விளக்கம் தருவதாக இல்லை அம்மாவும் மாத்தியுவும் வீட்டிற்கு வந்துவிட வேண்டும் என்று மட்டும் எண்ணினேன்.

கடைசியில் மாத்தியுவால் சுவாசிக்கவும், சாப்பிடவும், சூட்டோடு இருக்கவும் முடிந்தது. அம்மாவும் ,அப்பாவும் அவனை மருத்துவமனையிலிருந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார்கள். ஒரு வழியாக என் தம்பியை நான் தூக்க முடிந்தது. என் ஒருபக்கம் அம்மாவும் மறுபக்கம் பாட்டியும் அமர்ந்தார்கள் .”ஜாக்கிரதை “என்றார் அம்மா .”அவனை கீழே போட்டுவிடாதே என்றாள் பாட்டி. அவர்கள் என்னை பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் ‘ஒரு முட்டாள் என்றா அவன் தூங்குவதுபோல் இருந்தாலும் யார் தூக்குகிறார்கள் என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாக தெரிகிறது .அவன் கவலைப்படவில்லை என்று எனக்கு தெரியும்.

அம்மாவும் மாத்தியுவும் வீட்டிற்கு வந்ததில் எனக்கு நிம்மதி. நாங்கள் எல்லோரும் மற்ற குடும்பம் போன்றே இப்போது ஒன்றாக இருக்கிறோம் .ஆனால் அம்மா,”இப்போதும் தம்பிக்கு அதிகமான கவனிப்பு தேவையாக இருக்கிறது” என்றாள்.

அம்மா “நாம் தம்பியை நல்ல முறையில் எப்படி வளர்க்க வேண்டும், அவனக்கு எப்படி எல்லாம் உதவவேண்டும் என்பதை கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் “ என்றாள். தெரபிஸ்ட் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு சிறப்பு நபர் எங்கள் வீட்டிற்கு வர ஆரம்பித்தார். அவர் அம்மாவிடம் எப்படி மாத்தியூவை அக்கறையுடன் கவனிக்க வேண்டும் என்பதையும், எந்த எந்த பயிற்சிகளை மாத்தியூவுடன் சேர்ந்து அம்மா செய்யவேண்டும் என்பதையும் சொல்லிக்கொடுத்தார். சில சிறப்பு பொம்மைகளையும், விளையாட்டு பொருட்களையும், சில உபகரணங்களையும் அவனுக்காக கொண்டுவந்தார். அம்மா, தெரபிஸ்ட்டும் பேசும் போதும் மாத்தியூவுடன் சேர்ந்து எதாவதுசெய்யும் போதும் நான் அமைதியாக எனக்குள் விளையாட வேண்டியிருந்தது. நான் எனது விண்வெளி நிலையத்தை கட்டமுற்பட்டேன். என்னிடம் இருந்த பொம்மைகளை கொண்டு அதை கட்டுவது சற்று சிரமமாக இருந்தது. தம்பிக்கான சிறப்பு சிறப்பு பொம்மைகளுடன் விளையாட எனக்கு ஆசை, அனால் அவை மாத்தியூவிற்கு மட்டுமே.

நாள் முழுவதும் அம்மா எனது தம்பியோடு இருக்க வேண்டி
வந்தது. புது பொம்மைகளை கொண்டு சில சிறப்பு
விளையாட்டுகளை அவனிடம் விளையாடினாள். தம்பியுடன்
செய்யப்படும் அந்த பயிற்சிகளுக்கு பயன்படுத்துவதற்காக
இசையுடன் கூடிய சில ஒலி நாடாக்களையும் வாங்கினாள்
.விரைவிலேயே நாள் முழுதும் அந்த இசை நாடாக்கள் ஒலிக்க
ஆரம்பித்தன.நான் எனது விண்வெளி நிலையத்தை எனது படுக்கை
அறைக்கு கொண்டுசென்று கதவை சாத்தினேன் .அந்த இசை
நாடாக்களை மீண்டும் மீண்டும் கேட்பதற்குபதில் கொஞ்சம் தனியாக
இருப்பதே மேலென்று பட்டது .
அம்மா மாத்தியூவுடன் சேர்ந்து பயிற்சி செய்யாத போது , மேலும்
புதிதாக அவனுடன் சேர்ந்து என்னவெல்லாம் செய்யலாம் என்று
படிக்க ஆரம்பித்தாள் .அவனுக்கு நீச்சல் நல்லது என்று அம்மா
முடிவு செய்தாள் .எனவே நாங்கள் நீச்சல் குளம் சென்றோம் .நான்
நீரில் குதிப்பதை பார் என்று கத்தினேன் மாத்தியூ மீது தண்ணீர்
படாமல் குதி என்று அம்மா கத்தினாள் .நான் நீரில் மூழ்கி எழுந்த
போது மாத்தியூ சிரித்து கொண்டிருந்தான் .நான் நீரில் குதித்தது
அவனுக்கு பிடித்திருந்தது .

ஒரு நாள் எனது விண்வெளி ஓடம் பற்றி எனது தம்பியிடம் கூற நினைத்தேன் .”இதை கவனி” என்று சொல்லி விட்டு சந்திர ஏவுகணையை விட்டு காட்டினேன் .அவன் பார்த்த பார்வையிலேயே எனது விண்வெளிவோடம் அவனுக்கு பிடிக்கிறது என்று எனக்கு தெரிந்தது .எனவே நான் மேலும் அவனுக்கு காண்பித்தேன் ரோபோ கைகள் ,விண்வெளி தொலைநோக்கி எல்லாம் காண்பித்தேன். பார்த்துவிட்டு அவன் முதன்முறை நன்கு சிரித்தான் .

அம்மாவும் ,நானும் உற்சாகமானோம் .அனால் நான் ஆச்சரியப்படவில்லை .அவனை முதன்முறையாக கையில் தூக்கியபோதே அவன் என்னைப்போல் தான் இருக்கிறான் என்று எனக்கு தெரிந்தது .அவன் என்னைப்போலவே விண்வெளி பயணங்களை விரும்புவான் என்று எனக்கு தெரிந்தது.

அம்மா ,”மாத்தியு உன்னை அதிகம் விரும்புவதால் அவனது சிகிச்சை திட்டத்திற்கு உன்னால் உதவ முடியும் “என்றாள். சிகிச்சை திட்டம், அதான் அவன் சிறப்பு பயிற்சிகளுக்கு என் அம்மா வைத்த பெயர். எனக்கு அந்த பெயர் எனது படுக்கை அறையை சுத்தப்படுத்துவது போன்று ஒரு வேலையாக பட்டது.

இதைவிட அவனிடம் சும்மா விளையாடுவது மேல் என்று தீர்மானித்தேன். மாத்தியு சின்னவனாக இருந்தபோது என்னுடன் கிட்டத்தட்ட எல்லா விளையாட்டையும் விளையாடுவான். தனக்கு என்ன தெரியுமோ அதை மட்டுமே விளையாடும் எனது நண்பர்கள் போன்று இல்லை மாத்தியு. விண்வெளி கண்டுபிடிப்பாளர் விளையாட்டு விளையாடலாமா என்றேன் மாத்தியு, உடனே சரி என்றான் உடனே நான் கார்ட்போர்டு ஆல் செய்யப்பட்ட எனது விண்வெளி ஓடத்தில் அவனை வைத்து வீடு வேகமாக தள்ளிக்கொண்டு ஓடினேன்.

“மெதுவா டேவிட் இவ்வளவு வேகம் மாத்தியு, தங்கமாட்டான் “என்றாள் அம்மா .அனால் மாத்தியு முகம் சுழித்திக்கொண்டு “வேகமா போ”என்று கத்தினான். இப்போது மாத்தியு பெரியவனாகிவிட்டான் அவனுக்கென்று தனிப்பட்ட திட்டங்கள் வைத்துள்ளான், விண்வெளி ஓடத்திற்கு பதிலாக அவனுடைய சொந்த விளையாட்டாக விண்வெளியில் பூனைகள் என்று வைத்துள்ளான் .

சில நேரங்களில் நான் என் தம்பிக்கு படித்து காட்டுகிறேன். இது பாட்டியின் யோசனை. ஒருமுறை பாட்டி வீட்டிற்கு வந்தபோது “டேவிட், நீ ஏன் மாத்தியூவிற்கு படித்துக்காட்ட கூடாது.” அது நன்றாக இருக்குமே” என்றாள். எனவே நான் வேற்றுலக வாசிகள் பற்றிய புத்தகத்தை படித்துக்காட்ட ஆரம்பித்தேன் (wingled and snuggled). நான் “கபூம்” என்ற பூதம் கதை படித்தபோது சற்று விசித்திரமாக என்னை நெருங்கி அமர்ந்துகொண்டான். பாட்டி கூறினாள், “என் செல்லமே ! இது போன்ற கதைகளால் மாத்தியூவை நீ பயமுறுத்துகிறாய் . பிறகு அவனால் தூங்கவே முடியாது .” என்றாள் . நான் அந்த புத்தகத்தை முடித்தவுடன் , மாத்தியூவிடம் “என்ன கதை பிடிக்கிறதா?” என்றேன், ஆனால் மாத்தியூ என் மடியில் தூங்கி போயிருந்தான்.

மாத்தியூ பேசுவதை நான்தான் நன்றாக புரிந்து கொள்கிறேன் என்பதை அம்மா தான் கண்டுபிடித்தாள். என் குடும்பத்தார் அவன் பேசுவதை புரிந்துகொள்ள சிரமப்பட்டபோது என் உதவியைத்தான் நாடினார்கள்.

“ஆரஞ்சு ஜூஸ் “என்றான் மாத்தியூ .ஆறு தடவை கேட்டுவிட்டான். அவன் என்ன சொல்கிறான் டேவிட் என்று அப்பா என்னிடம் கேட்டார்.

அவனுக்கு “ஆரஞ்சு ஜூஸ் வேண்டும் என்கிறான் “என்றேன் .

”கட்டை “ என்றான் மாத்தியூ .என்ன சொல்கிறான் என்றாள் “பாட்டி.

அவன் பேசுவதை மற்றவர்களால் ஏன் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று எனக்கு தெரியவில்லை .

அப்பா, “நீ மொழி பெயர்ப்பாளன் போல் இருக்கிறாய் என்றார்.

விண்வெளி ஓட விளையாட்டில் விண்வெளி ரேடியோவில் அவன் பேசுவதை நான் நிறைய கேட்டுருக்கிறேன் அதனால்தான் எனக்கு புரிகிறது என்று நினைக்கிறேன்.

தம்பியுடன் விளையாடுவது எப்போதும் எளிதானதாக இல்லை. சில நேரங்களில் அவனுடன் இருப்பதே நன்றாக இல்லாமல் போய் விடுகிறது. உதாரணத்திற்கு சதுரக்கட்டைகள் வைத்து விளையாடும்போது, சந்திரனில் இறங்க நான் செய்த படியை அம்மாவையும் அப்பாவையும் கூப்பிட்டு காண்பித்தேன் ஆனால் எனது படிகளை யாரும் பார்க்கவில்லை. அப்போதுதான் மாத்தியு முதன்முதலாக சதுரக்கட்டைகளால் ஆன ஒரு கோபுரம் செய்திருந்தான். அதைத்தான் கவனித்தார்கள் அனால் அதே கோபுரத்தை வைத்து எனது படிகளை பின்பு உடைத்துவிட்டான். அனைவரும் கைதட்டினார் அதில் என் படிகள் உடைக்கப்பட்டதை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

எப்போதும் நான் செய்வதையே அவனும் செய்வான். நான் புத்தகம்படித்தால் அவனும் ஒரு புத்தகம் எடுப்பான், நான் கட்டைகள் வைத்து விளையாடினால் அவனும் அப்படியே விளையாடவேண்டும் என்பான். ஒருமுறை நான் எனது டயனோசர்களுடன் விளையாட விரும்பினேன் “அம்மாவிடம் அவனை என்னை பார்த்து பார்த்து செய்யவேண்டாம் என்று சொல்” என்று கத்தினேன்.

அம்மா,” அவன் உன்னை பார்த்து அதையே செய்ததற்கு காரணம் இந்த உலகத்திலேயே நீதான் பெரிய ஆள் என்று என் தம்பி நினைப்பதால் தான், நீ உண்மையில் பெருமைப்பட வேண்டும் என்றாள். அனாலும் அது எனக்கு எரிச்சலூட்டுவதாகவே இருந்தது.

நான் என் நண்பர்களுடன் விளையாடும் போது அவனும் உடன் ஒட்டிகொண்டே வந்துவிடுவான் “அப்பா மாத்தியு எங்களை தொந்திரவு செய்கிறான்” என்று அப்பாவிடம் புகார் தெரிவித்தேன் “. அப்பா “ அவனையும் உங்கள் விளையாட்டில் சேர்த்து கொள்ளுங்கள் .” என்றார். “நான்தான் பூனையாக இருப்பேன் “ என்று கத்தினான் மாத்தியு பூனையாக இருக்க விரும்புகிறான் என்று என் நண்பர்களிடம் விளக்கினேன் மாத்தியு பூனை போன்று கத்தவும் உறுமவும் ஆரம்பித்தான்.

ஐயோ, என நான் எண்ணினேன். அனால் என் நண்பர்கள் அவனை சட்டை செய்யவில்லை .

சில நேரங்களில் உண்மையிலேயே என் தம்பி என்னை சங்கட
படுத்திகிறான்.

என் வகுப்பு நாடகத்திற்கு அவன் வந்தால் நான் மேடையில் வரும்
போதெல்லாம் பெரிய சப்தமிடுவான், நூலகத்திலே புத்தகம்
எடுக்கும்போது என்றுமே அமைதியாக இருந்ததில்லை
.ரெஸ்டாரெண்டில் அவன் சாப்பிடும்போது பாலை சிந்திவிடுவான்.

என் நெருங்கிய நண்பன் “எங்கள் குடும்பத்திலும் இதேதான்,
இத்தனைக்கும் என் தம்பிக்கு எந்த குறைபாடும் இல்லை, என்றான்.

தம்பியுடன் இருப்பது மற்றவர்கள் அவர்கள் தம்பியுடன் இருப்பது போலவேதான் என்றாலும் கொஞ்சம் கடினம்தான். மற்ற குழந்தைகள் எதையும் கற்றுக்கொள்ள எடுக்கும் முயற்சியைவிட என் தம்பி அதிகமாக முயற்சி செய்ய வேண்டியுள்ளது . அதற்கு என் அம்மா அப்பா விடமிருந்தும் ,மற்றவர்களிடமிருந்ததும் உதவி அவனுக்கு தேவையாக இருக்கிறது .அவன் புதிதாக எதையும் கற்றுக்கொள்ளும்போது நாங்கள் கைதட்டி அவனை உற்சாக படுத்துகிறோம் .அவனும் மகிழ்ச்சியில் சேர்ந்து கைதட்டுவான் .அனால் சில நேரங்களில் மத்தியூவால் சரியாக புரிந்துகொள்ளமுடிவதில்லை ,செய்யவும் முடிவதில்லை .அப்போது அவன் வருத்தமாகிவிடுவான் .எனக்கும் வருத்தமாகிவிடும் .நான் சிறுவனாக இருந்தபோது என் பிறந்தநாள் விருப்பங்களையும் ,புது நட்சத்திர விருப்பங்களையும் என் தம்பி மற்ற தம்பிகள் போல் இருக்க வேண்டும் என்றே கேட்டு இருக்கிறேன்.

ஆனால் இப்பொழுது எனக்கு தெரிகிறது விரும்பினால் மட்டும் எதும் மாறிவிடாது என்று. சில நாட்கள் அவனால் எதையும் கற்று செய்யமுடியாது என்று தோன்றும் .ஆனால் அவன் அதை செய்துவிடுவான். அப்படித்தான் மாத்தியூ நடப்பான் என்று யாரும் நினைக்க வில்லை. ஆனாலும் அம்மா தொடர்ந்து அவன் பயிற்சிகளை செய்துகொண்டிருந்தாள், எல்லோரும் நம்பிக்கை இழந்தபோது அவன் நடந்துவிட்டான் .

ஒருநாள் அம்மாவிடம் கேட்டேன் மாத்தியு எப்போது சைக்கிள்
ஓட்ட கற்றுக்கொள்வனென்று .அப்போது நாங்கள் பூனையை
தேடிநடக்கும்போது இரண்டுமடங்கு வேகமாகசெல்லமுடியும்
என்றேன் .அம்மா “மாத்தியுவால் எப்போதாவது சைக்கிள்
ஓட்டமுடியுமா என்பதுதெரியவில்லை “என்றாள் .அப்பா,”அவன்
அப்படியே ஓட்டினாலும் சாதாரண
சைக்கிளை அவனால் ஓட்டமுடியுமா அல்லது
சிறப்புக்குழந்தைகளுக்குஎன்று
வடிவமைக்கப்பட்ட சைக்கிளை தான் ஓட்டமுடியுமா என்பது
தெரியவில்லை என்றார். ஆனால் மாத்தியு சைக்கிள் ஓட்ட
கற்றுக்கொள்வான் என்றே எனக்கு
தோன்றியது .அப்படி அவன் ஓட்டினால் எங்களது பூனை
தேடும் பயணம் எந்த அளவு வேகமாக அமையும் என்பதுதான்
தெரியவில்லை .ஏனென்றால் காலிகோ பூனை ஆறு
குட்டிகளை போட்டுவிட்டது .

என்தம்பி மாத்தியூ

ஒரு வீட்டில் உடல் குறையுடன் ஒரு குழந்தை
பிறக்கும் பொது அந்த குழந்தையின் சிறப்பு தேவை
கருதி அந்த குடும்பத்தின் கவனம் முழுவதும் அந்த
குழந்தையின்பால் எப்படி திரும்புகிறது ,உடன்
உள்ள குழந்தைகள் ஒத்துபோவதற்கு படும் சிரமம்
,தனிமைப்பட்டுவிட்டதான எண்ணம்
இவைகளால் ஒரு உண்மையான இரக்கசுவாவம்
உள்ள குடும்பத்தில் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை
டேவிட் கூறுகிறான் .குறைபாடுள்ள குழந்தைக்கு
அண்ணனாக இருப்பது என்றால் என்ன
என்பதையும் கூறுகிறான்.